

22 Οκτωβρίου, 1992

[ΠΙΚΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΠΟΛΥΒΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΥ,

Αιτητής,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 692/92).

*Συνταγματικό Δίκαιο — Συνταγματικότητα Νόμου — Ισχυρισμοί
περί αντισυνταγματικότητας νομοθετικών διατάξεων —
Επιβαλλόμενος τρόπος υποβολής τους.*

- 5 *Δημόσιοι Υπάλληλοι — Πειθαρχικά παραπτώματα — Το Άρθρο 73
(1)(β) του Ν. 1/90 και η δυνατότητα υπαγωγής σε αυτό της
παραβίασης του καθήκοντος που επιβάλλει το Άρθρο 62(2) του
Νόμου.*
- 10 *Δημόσιοι Υπάλληλοι — Διαθεσιμότητα — Η διάρκειά της με βάση
την επιφύλαξη του Αρθρου 85(1) του Ν. 1/90 — Οι τρεις μήνες
ακραίο όριο και όχι κατά κανόνα διάρκεια της εφάπαξ
διαθεσιμότητας — Σχετικές διατάξεις στο Δεύτερο Πίνακα του
Ν. 1/90.*
- 15 *Διοικητικό Δίκαιο — Γενικές Αρχές — Αρχή του καθορισμού
χρονικής διάρκειας έκτακτου μέτρου — Όπου ο νόμος παρέχει
εξουσία για τη λήψη έκτακτων μέτρων, με καθορισμό ανωτάτου
χρονικού ορίου, επιβάλλεται ο καθορισμός απο την διοίκηση της*
- 20 *χρονικής διάρκειας του μέτρου (Πούλλου v. Δημοκρατίας) — Η
αντιστοιχία του Αρθρου 48(4) με την επιφύλαξη του Αρθρου 85
(1) του Ν. 1/90 και η απόδοση σχετικής ερμηνείας.*
- 25 *Δημόσιοι Υπάλληλοι — Διαθεσιμότητα — Προϋποθέσεις νόμιμης
επιβολής — Η διαθεσιμότητα δεν αποτελεί πειθαρχικό αλλά*

διοικητικό μέτρο — Σημασία και συνέπειες.

Ο αιτητής προσέβαλε τη θέση του σε διαθεσιμότητα και παράλληλα ζήτησε προσωρινό διάταγμα (βάσει του Κ.14 των 5
περί Ανωτάτου Συνταγματικού Δικαστηρίου Θεσμών 1962)
αναστολής της εφαρμογής της επίδικης απόφασης, μέχρις
εκδικάσεως της προσφυγής, λόγω της ισχυριζόμενης εξόφθαλμης
παρανομίας της.

Το Ανώτατο Δικαστήριο, ακυρώνοντας την επίδικη απόφαση, 10
αποφάσισε ότι:

(1) Ο αιτητής δεν αμφισβήτησε ούτε έθεσε προς εξέταση την 15
συνταγματικότητα των προνοιών του Άρθρου 62(2) του Ν.
1/90 με τον επιβαλλόμενο τρόπο [βλ. *Improvement Board
of Eylenja v. Andreas Constantinou* (1967) 1 C.L.R. 167],
οπότεν η επιχειρηματολογία του για παραβίαση των
προνοιών του άρθρου 19 του Συντάγματος ως εκ του λόγου
του περιορισμού που θέτει το Άρθρο 62(2), του Ν. 1/90 δεν
μπορεί να εξεταστεί. 20

(2) Η παραβίαση οποιοδήποτε από τα καθήκοντα τα οποία 25
επιβάλλει ο νόμος στους δημόσιους υπαλλήλους, συνιστά
πειθαρχικό παράπτωμα [βλ. Άρθρο 73(1)(β)] και μπορεί να
αποτελέσει το αντικείμενο πειθαρχικής έρευνας. Συνεπώς,
η παραβίαση του καθήκοντος που επιβάλλει το Άρθρο 62
(2) ήταν δυνατό να αποτελέσει το αντικείμενο πειθαρχικής
έρευνας.

(3) Η επιφύλαξη του Άρθρου 85(1) προβλέπει ότι η 30
διαθεσιμότητα υπαλλήλου, για σκοπούς διερεύνησης
πειθαρχικών αδικημάτων, δεν μπορεί να υπερβεί τους
τρεις μήνες, μπορεί όμως να παραταθεί για άλλους τρεις
μήνες, εφόσον συντρέχουν σοβαροί λόγοι. Όπως 35
προκύπτει από την ορολογία της επιφύλαξης, το χρονικό
περιθώριο των τριών μηνών συνιστά το ακραίο όριο του
χρόνου της διαθεσιμότητας και όχι την κατά κανόνα
διάρκειά της.

Η σημασία που αποδίδεται από το νομοθέτη στην ταχεία 40
και απρόσκοπτη διεξαγωγή της έρευνας συνάγεται και από
τις διατάξεις του κώδικα που ενσωματώνεται στο Δεύτερο
Πίνακα το Ν. 1/90 για τη διερεύνηση πειθαρχικών
αδικημάτων. Ο Κ.1 ορίζει ότι η αρμόδια αρχή προβαίνει

στο διορισμό, το γρηγορότερο, ερευνώντας λειτουργού, ενώ ο Κ.2 προβλέπει ότι η έρευνα διεξάγεται το συντομότερο και συμπληρώνεται μέσα σε 30 μέρες από την ημέρα της εντολής για τη διεξαγωγή έρευνας. Το πόρισμα εκδίδεται αμέσως μετά την έρευνα (Κ.5). Δεν αφήνεται αμφιβολία ως προς το καθήκον για ολοκλήρωση της έρευνας χωρίς χρονοτριβή και μέσα σε προκαθορισμένα χρονικά όρια.

5

10

15

(4) Η ευρύτερη αρχή που προκύπτει, όπως ερμηνεύω την **Πούλλου ν. Δημοκρατίας** είναι ότι όπου ο νόμος παρέχει εξουσία για τη λήψη έκτακτων μέτρων, η διάρκεια των οποίων δεν θα υπερβαίνει το προκαθοριζόμενο από το νόμο χρονικό όριο, επιβάλλεται ο καθορισμός της χρονικής διάρκειας του μέτρου. Η αντιστοιχία του Άρθρου 48(4) με την επιφύλαξη του Άρθρου 85(1) του Ν. 1/90, δικαιολογεί τον παραλληλισμό των δύο νομοθετικών διατάξεων και την απόδοση αντίστοιχης ερμηνείας.

20

25

30

35

40

(5) Για τον προσδιορισμό του δημόσιου συμφέροντος για να τεθεί δημόσιος λειτουργός σε διαθεσιμότητα, εκκρεμούσης της έρευνας για τη διάπραξη πειθαρχικών παραπτωμάτων, είναι απαραίτητη η αποκάλυψη της ακριβούς φύσης των παραπτωμάτων, των στοιχείων που τα συνθέτουν, και κάθε γεγονός που τείνει να διαφωτίσει ως προς τη διάρκεια της έρευνας. Η διαθεσιμότητα δημόσιου υπαλλήλου αποκόπτει προσωρινά το δεσμό του με τη δημόσια υπηρεσία [Άρθρο 85(4)]. Δεν αποτελεί όμως πειθαρχικό αλλά διοικητικό μέτρο [βλ. *Payiatas v. Republic* (1984) 3 C.L.R. 1239] εφόσον δεν συνεπάγεται οποιαδήποτε τιμωρία για το διοικούμενο. Αποτελεί όμως δραστικό μέτρο το οποίο επιτρέπεται μόνον εφόσον το επιβάλλει το δημόσιο συμφέρον. Το συμφέρον του δημοσίου στο συγκεκριμένο τομέα (διερεύνηση πειθαρχικού αδικήματος) συναρτάται κατεξοχήν με την αποτελεσματικότητα της έρευνας και τις προϋποθέσεις που την προωκούν. Το κύρος της δημόσιας υπηρεσίας, από τη συνέχιση της παραμονής του υπαλλήλου στη θέση του, δεν υπεισέρχεται δεδομένου ότι η διενέργεια πειθαρχικής έρευνας δεν αναιρεί το τεκμήριο της αθωότητας. Διαφορετικά, το μέτρο της διαθεσιμότητας θα έχανε το διοικητικό και θα λάμβανε πειθαρχικό χαρακτήρα.

Η απόφαση να τεθεί ο αιτητής σε διαθεσιμότητα λήφθηκε

στην απουσία των στοιχείων που θα καθιστούσαν εφικτή τη λήψη τέτοιας απόφασης. Συνεπώς, η πράξη είναι καταφανώς παράνομη. Εξίσου παράνομη είναι η απόφαση και για το λόγο ότι δεν καθορίστηκε η χρονική διάρκεια της διαθεσιμότητας, ο προσδιορισμός της οποίας αποτελεί 5 συστατικό στοιχείο του διοικητικού αυτού μέτρου.

Εφόσον διαπιστώνεται ότι η επίδικη απόφαση είναι έκδηλα παράνομη, δικαιολογείται και στο προκαταρκτικό αυτό στάδιο η ακύρωσή της. 10

Η προσφυγή επιτυγχάνει με έξοδα.

Αναφερόμενες Υποθέσεις:

Improvement Board of Eylenjia v. Constantinou (1967) 1 C.L.R. 167. 15

Πούλλου ν. Δημοκρατίας & Άλλου (1991) 4(B) Α.Α.Δ. 1081. 20

Payiatas v. Republic (1984) 3 C.L.R. 1239.

Προσφυγή.

Προσφυγή με την οποία προσβάλλεται η απόφαση των καθ' ων η αίτηση να θέσουν σε διαθεσιμότητα τον αιτητή. 25

Α. Σ. Αγγελίδης, για τον αιτητή.

Τ. Πολυχρονίδου (Δ/νις), Δικηγόρος της Δημοκρατίας Α' για τους καθ' ων η αίτηση. 30

Cur. adv. vult.

ΠΙΚΗΣ, Δ.: Ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση. Με αίτηση της αρμόδιας Αρχής η Ε.Δ.Υ. έθεσε τον Πολύβιο Νικολάου, τον Προϊστάμενο της Υπηρεσίας Ανθρωπιστικών Θεμάτων του Υπουργείου Δικαιοσύνης, σε διαθεσιμότητα, αποδεχόμενη ως βάσιμο το αίτημα υπό το φως των στοιχείων που εκτίθενται στην επιστολή 40 ημερομηνίας 10/9/92.

Το κείμενο της επιστολής έχει ως εξής :

"Υ.Δ. 15.18.09

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ
ΛΕΥΚΩΣΙΑ

10 Σεπτεμβρίου 1992

5

ΕΜΠΙΣΤΕΥΤΙΚΟ

Πρόεδρο

10 Επιτροπής Δημόσιας Υπηρεσίας.

Έχω οδηγίες να σας πληροφορήσω ότι έχει διαταχθεί η διεξαγωγή έρευνας εναντίον του Πολύβιο Νικολάου, Προϊσταμένου Υπηρεσίας Ανθρωπιστικών Θεμάτων, Υπουργείο Δικαιοσύνης, για πιθανή διάπραξη πειθαρχικού παραπτώματος αναφορικά με -

20 (α) δημοσιεύματα και δηλώσεις του στο ραδιόφωνο, την τηλεόραση και στον τύπο χωρίς την άδεια της αρμόδιας αρχής,

25 (β) συμπεριφορά του που δυνατό να δυσφημίσει το κύρος της δημόσιας υπηρεσίας γενικά ή τη θέση του ειδικά ή που δυνατό να τείνει σε κλονισμό της εμπιστοσύνης του κοινού στη δημόσια υπηρεσία,

30 (γ) επανειλημμένες απουσίες από το καθήκον του, χωρίς άδεια, και εγκατάλειψη του τόπου εργασίας του, χωρίς την άδεια ανωτέρου του,

35 (δ) παράλειψη ή άρνηση συμμόρφωσης προς εντολές ή οδηγίες του Υπουργού και του Γενικού Διευθυντή του Υπουργείου Δικαιοσύνης για συνάντηση στα Γραφεία τους, αντίστοιχα, για συζήτηση υπηρεσιακών θεμάτων,

(ε) αμέλεια, αδιαφορία, νωθρότητα ή αδράνεια κατά την εκτέλεση των καθηκόντων του,

40 (στ) παράλειψη ή άρνηση να εκτελέσει τα καθήκοντα της θέσης του, και

(ζ) απρεπή συμπεριφορά προς το Γενικό Διευθυντή του Υπουργείου Δικαιοσύνης στις 31.8.1992.

2. Η αρμόδια αρχή, λαμβάνοντας υπόψη τα γεγονότα και περιστατικά της υπόθεσης, τη φύση και σοβαρότητα των παραπτώματων, τη θέση που κατέχει ο υπάλληλος στην υπηρεσία, το ενδεχόμενο επηρεασμού της ομαλής διεξαγωγής της έρευνας λόγω της θέσης του και το ότι η μη άσκηση από τον υπάλληλο των καθηκόντων της θέσης του δε θα έχει επιπτώσεις στη λειτουργία της Υπηρεσίας, πιστεύει ότι είναι προς το δημόσιο συμφέρον να τεθεί ο υπάλληλος σε διαθεσιμότητα κατά τη διάρκεια της έρευνας.

(Υπογραφή)
για Γενικό Διευθυντή
Υπουργείου Δικαιοσύνης"

Η απόφαση της Ε.Δ.Υ. να τεθεί σε διαθεσιμότητα ο αιτητής λήφθηκε στις 15/9/92. Η διάρκεια της διαθεσιμότητας ορίστηκε "... αύριο 16/9/92 και κατά τη διάρκεια της εναντίον του πειθαρχικής έρευνας, σύμφωνα με το άρθρο 85(1) των περί Δημόσιας Υπηρεσίας Νόμων του 1990 και 1991".

Με την προσφυγή του Νικολάου προσβάλλεται απόφαση της 15/9/92 ως παράνομη λόγω (α) παραβίασης των νομικών διατάξεων που διέπουν τη διαθεσιμότητα των δημοσίων υπαλλήλων κατά τη διάρκεια έρευνας για πειθαρχικά αδικήματα, και (β) κατάχρησης της εξουσίας που παρέχεται από τις σχετικές διατάξεις του νόμου. Παράλληλα με την καταχώρηση της προσφυγής υποβλήθηκε αίτηση για την έκδοση προσωρινού διατάγματος βάσει του Κ.13 των περί Ανωτάτου Συνταγματικού Δικαστηρίου Θεσμών 1962, με το οποίο να αναστέλλεται η εφαρμογή της επίδικης απόφασης μέχρι τη διεκπεραίωση του δικαστικού ελέγχου για τη νομιμότητα της πράξης. Το αίτημα για αναστολή εδράζεται στο παράνομο της επίδικης απόφασης, έκδηλο σε βαθμό που να προβάλλει αναντίλεκτα ως εξόφθαλμη πραγματικότητα (κατά τον αιτητή).

Τρεις είναι οι λόγοι για τους οποίους η απόφαση

προσβάλλεται ως έκδηλα παράνομη : -

- 5 Παραβίαση του θεμελιώδους δικαιώματος της ελευθερίας του λόγου και έκφρασης, το οποίο κατοχυρώνεται στο άρθρο 19 του Συντάγματος. Το δικαίωμα αυτό, όπως ανέπτυξε ο κ. Αγγελίδης, με αναφορά κυρίως στην ελληνική νομολογία και συγγράμματα, προσλαμβάνει ολοένα και ευρύτερες διαστάσεις και περιλαμβάνει, κάτω από οποιοσδήποτε
- 10 συνθήκες, την έκφραση και μετάδοση απόψεων σε θέματα γενικού ενδιαφέροντος. Το δικαίωμα αυτό φαίνεται, εκ πρώτης όψεως, να κατοχυρώνεται από τις διατάξεις του άρθρου 62(1) του περί Δημόσιας Υπηρεσίας Νόμου του 1990 (Ν. 1/90). Τα πειθαρχικά αδικήματα τα οποία
- 15 διερευνούνται εναντίον του αιτητή αφορούν "δημοσιεύματα και δηλώσεις του στο ραδιόφωνο, την τηλεόραση και στον τύπο χωρίς την άδεια της Αρμόδιας Αρχής", αναφέρονται, όπως εξήγησε η δικηγόρος της Δημοκρατίας, στην άσκηση των καθηκόντων του κατά
- 20 παράβαση των διατάξεων του άρθρου 62(2), που ρητά απαγορεύει δημοσιεύματα αυτής της κατηγορίας χωρίς την άδεια της αρμόδιας Αρχής.

- Υπέδειξα, κατά τη συζήτηση, στον κ. Αγγελίδη ότι δεν
- 25 έχει αμφισβητήσει, ούτε έχει θέσει προς εξέταση, τη συνταγματικότητα των προνοιών του άρθρου 62(2) με τον επιβαλλόμενο τρόπο [βλ. *Improvement Board of Eylenja v. Andreas Constantinou* (1967) 1 C.L.R. 167], οπότε η επιχειρηματολογία του για παράβαση των προνοιών του
- 30 άρθρου 19 του Συντάγματος, ως εκ του λόγου του περιορισμού που θέτει το άρθρο 62(2), δε μπορεί να εξεταστεί. Ο κ. Αγγελίδης συμφώνησε με τη διαπίστωση του Δικαστηρίου.

- 35 Ενόψει των διατάξεων του άρθρου 62(2) και της διευκρίνισης στην οποία έχουν προβεί οι καθ' ων η αίτηση για το αντικείμενο της έρευνας σε σχέση με δημοσιεύματα και δηλώσεις του αιτητή, ο πρώτος λόγος για τον οποίο επιδιώκεται η αποκήρυξη της απόφασης, ως έκδηλα
- 40 παράνομης, δε μπορεί να ευσταθήσει.

Η παραβίαση οποιουδήποτε από τα καθήκοντα τα οποία επιβάλλει ο νόμος στους δημόσιους υπαλλήλους,

συνιστά πειθαρχικό παράπτωμα [βλ. άρθρο 73(1)(β)] και μπορεί να αποτελέσει το αντικείμενο πειθαρχικής έρευνας. Συνεπώς, η παραβίαση του καθήκοντος που επιβάλλει το άρθρο 62(2) ήταν δυνατό να αποτελέσει το αντικείμενο πειθαρχικής έρευνας.

5

Ο δεύτερος λόγος για τον οποίο η διαθεσιμότητα του αιτητή προσβάλλεται ως έκδηλα παράνομη, είναι η εξ αντικειμένου αδυναμία προσδιορισμού του δημόσιου συμφέροντος από τα στοιχεία που τέθηκαν υπόψη της Ε.Δ.Υ., του μόνου λόγου για τον οποίο δημόσιος υπάλληλος μπορεί να τεθεί σε διαθεσιμότητα κατά τη διερεύνηση πειθαρχικών αδικημάτων (άρθρο 85(1) - Ν. 1/90). Είναι παραδεκτό ότι τα μόνα στοιχεία που τέθηκαν ενώπιον της Ε.Δ.Υ. είναι εκείνα τα οποία αναφέρονται στην επιστολή της 10/9/92. Οι πληροφορίες που παρέχονται δεν αποκαλύπτουν τη φύση και χαρακτήρα των δημοσιευμάτων που αποτελούν το αντικείμενο της παραγράφου (α), ούτε τα πρόσωπα στα οποία έγιναν. Ακόμα σημαντικότερο, δεν παρέχεται καμιά ένδειξη για τη συμπεριφορά που συνθέτει το αδίκημα ή τα αδικήματα που περιγράφονται στην παράγραφο (β). Κατά την ακρόαση, η δικηγόρος της Δημοκρατίας διευκρίνησε ότι η συμπεριφορά αυτή αφορά πράξεις άλλες από εκείνες που συνιστούν το αντικείμενο της παραγράφου (α) (δημοσιεύματα, δηλώσεις, κ.λ.π.), γεγονός που επιτείνει την άγνοια για τα διερευνόμενα πειθαρχικά αδικήματα. Οι πληροφορίες για τα υπόλοιπα αδικήματα που αποτελούν το αντικείμενο των παραγράφων (γ) - (ξ), κρίνονται, παρά τις εισηγήσεις του αιτητή περί του αντιθέτου, επαρκείς για την εκτίμηση του δημόσιου συμφέροντος σε σχέση με το επιθυμητό να τεθεί ο αιτητής σε διαθεσιμότητα.

10

15

20

25

30

Ένας από τους λόγους για τον οποίο επιδιώκεται η απομάκρυνση του αιτητή από τα καθήκοντά του, είναι το "ενδεχόμενο επηρεασμού της ομαλής διεξαγωγής της έρευνας λόγω της θέσης του, σε συνδυασμό με την ευχέρεια εξέλιξης της απρόσκοπτης λειτουργίας της υπηρεσίας στην απουσία του". Και το ερώτημα το οποίο γεννάται είναι κατά πόσο είναι δυνατό να εκτιμηθεί το ενδεχόμενο αυτό και να γίνουν προβλέψεις για την πιθανότητα επηρεασμού της έρευνας όταν το περιεχόμενο της έρευνας είναι άγνωστο, καθώς και η ιδιότητα αν όχι η

35

40

ταυτότητα των μαρτύρων που θα κληθούν να καταθέσουν.

Η απουσία των στοιχείων που συνθέτουν τα
 5 διερευνούμενα πειθαρχικά παραπτώματα κάτω από τα
 στοιχεία (α) και (β), σχετίζεται άμεσα και με τον τρίτο
 λόγο για τον οποίο επιδιώκεται η αναστολή της απόφασης
 που έγκειται στην παράλειψη της Ε.Δ.Υ. να καθορίσει τον
 ακριβή χρόνο της διαθεσιμότητας του αιτητή. Στην
 10 απόφαση αναφέρεται ότι ο αιτητής τίθεται σε
 διαθεσιμότητα "... από αύριο 16.9.92 και κατά τη διάρκεια
 της εναντίον του πειθαρχικής έρευνας, σύμφωνα με το
 άρθρο 85(1), των περί Δημοσίας Υπηρεσίας Νόμων του
 1990 και 91". Είναι η θέση του αιτητή ότι η παράλειψη
 15 εκθεμελιώνει την απόφαση επειδή ο προκαθορισμός του
 χρόνου της διαθεσιμότητας συνιστά, βάσει του άρθρου 85
 (1), απαραίτητο στοιχείο για τη σύννομη απομάκρυνση
 του αιτητή από τα καθήκοντά του. Η επιφύλαξη του
 άρθρου 85(1) προβλέπει ότι η διαθεσιμότητα υπαλλήλου,
 για σκοπούς διερεύνησης πειθαρχικών αδικημάτων, δε
 20 μπορεί να υπερβεί τους τρεις μήνες, μπορεί όμως να
 παραταθεί για άλλους τρεις μήνες, εφόσον συντρέχουν
 σοβαροί λόγοι. Όπως προκύπτει από την ορολογία της
 επιφύλαξης, το χρονικό περιθώριο των τριών μηνών
 συνιστά το ακραίο όριο του χρόνου της διαθεσιμότητας
 25 και όχι την κατά κανόνα διάρκειά της.

Η σημασία που αποδίδεται από το νομοθέτη στην
 ταχεία και απρόσκοπτη διεξαγωγή της έρευνας συνάγεται
 και από τις διατάξεις του κώδικα που ενσωματώνεται στο
 30 Δεύτερο Πίνακα του Ν. 1/90 για τη διερεύνηση
 πειθαρχικών αδικημάτων. Ο Κ1 ορίζει ότι η αρμόδια αρχή
 προβαίνει στο διορισμό, το γρηγορότερο, ερευνώντα
 λειτουργού, ενώ ο Κ2 προβλέπει ότι η έρευνα διεξάγεται
 το συντομότερο και συμπληρώνεται μέσα σε 30 μέρες από
 35 την ημέρα της εντολής για τη διεξαγωγή έρευνας. Το
 πόρισμα εκδίδεται αμέσως μετά την έρευνα (Κ5). Δεν
 αφήνεται αμφιβολία ως προς το καθήκον για ολοκλήρωση
 της έρευνας χωρίς χρονοτριβή και μέσα σε
 προκαθορισμένα χρονικά όρια.
 40

Εκτός του ότι η Ε.Δ.Υ. παρέλειψε να καθορίσει τη
 διάρκεια της διαθεσιμότητας, η αρμόδια Αρχή παρέλειψε
 να θέσει ενώπιόν της δύο γεγονότα που άπτονται άμεσα

του θέματος : -

(α) Το διορισμό από 11/9/92 ερευνώντα λειτουργού (βλ. Τεκμήριο 2).

5

(β) Εκείνων (των γεγονότων) που αναφέρονται στο ανακοινωθέν της 9.9.92 (βλ. Τεκμήριο 1).

Στην *Πούλλου ν. Δημοκρατίας* (Προσφυγή Αρ. 146/91, η απόφαση εκδόθηκε στις 22/3/91 και δημοσιεύτηκε στους τόμους (1991) 4 Α.Α.Δ. 1081), αποφασίστηκε ότι η διάταξη του [άρθρο 48(4)] που αντιστοιχεί με το άρθρο 48(2) του καταργηθέντος περί Δημόσιας Υπηρεσίας Νόμου του 1967 (Ν. 33/67) με την οποία παρέχεται ευχέρεια για τη μετάθεση υπαλλήλου για περίοδο που δε θα υπερβαίνει τους τρεις μήνες, επιβάλλει τον εκ των προτέρων ακριβή καθορισμό της διάρκειας της μετάθεσης. Η ευρύτερη αρχή η οποία προκύπτει, όπως ερμηνεύω την *Πούλλου*, είναι τούτη. Όπου ο νόμος παρέχει εξουσία για τη λήψη έκτακτων μέτρων, η διάρκεια των οποίων δεν θα υπερβαίνει το προκαθοριζόμενο από το νόμο χρονικό όριο, επιβάλλεται ο καθορισμός της χρονικής διάρκειας του μέτρου. Η αντιστοιχία του άρθρου 48(4) με την επιφύλαξη του άρθρου 85(1) του Ν. 1/90, δικαιολογεί, όπως εισηγήθηκε ο κ. Αγγελίδης, τον παραλληλισμό των δυο νομοθετικών διατάξεων και την απόδοση αντίστοιχης ερμηνείας.

Μετά από προσεκτική εξέταση όλων των εγερθέντων θεμάτων, κρίνω ότι για τον προσδιορισμό του δημόσιου συμφέροντος για να τεθεί δημόσιος λειτουργός σε διαθεσιμότητα, εκκρεμούσης της έρευνας για τη διάπραξη πειθαρχικών παραπτωμάτων, είναι απαραίτητη η αποκάλυψη της ακριβούς φύσης των παραπτωμάτων, των στοιχείων που τα συνθέτουν, και κάθε γεγονός που τείνει να διαφωτίσει ως προς τη διάρκεια της έρευνας. Η διαθεσιμότητα δημόσιου υπαλλήλου αποκόπτει προσωρινά το δεσμό του με τη δημόσια υπηρεσία [άρθρο 85(4)]. Δεν αποτελεί όμως πειθαρχικό αλλά διοικητικό μέτρο [βλ. *Payiats v. Republic* (1984) 3 C.L.R. 1239] εφόσον δε συνεπάγεται οποιαδήποτε τιμωρία για το διοικούμενο. Αποτελεί όμως δραστικό μέτρο, το οποίο επιτρέπεται μόνο εφόσον το επιβάλλει το δημόσιο

συμφέρον. Το συμφέρον του δημοσίου στο συγκεκριμένο τομέα (διερεύνηση πειθαρχικού αδικήματος) συναρτάται κατεξοχή με την αποτελεσματικότητα της έρευνας και τις προϋποθέσεις που την προοιωνίζουν. Το κύρος της δημόσιας υπηρεσίας από τη συνέχιση της παραμονής του υπαλλήλου στη θέση του δεν υπεισέρχεται, δεδομένου ότι η διενέργεια πειθαρχικής έρευνας δεν αναιρεί το τεκμήριο της αθωότητας. Διαφορετικά, το μέτρο της διαθεσιμότητας θα έχανε το διοικητικό και θα προελάμβανε πειθαρχικό χαρακτήρα.

Στην απουσία των στοιχείων που προσδιορίζουν το διερευνόμενο παράπτωμα, όπως είναι η περίπτωση με τα παραπτώματα που αναφέρονται στις παραγράφους (α) και (β), είναι αδύνατος ο προσδιορισμός του δημοσίου συμφέροντος. Δε γίνονται γνωστοί οι μάρτυρες ή οι πιθανοί μάρτυρες, η σχέση τους με την υπηρεσία ούτε μπορεί να γίνει πρόγνωση για την πιθανότητα επηρεασμού τους. Η επίδικη απόφαση λήφθηκε υπό το πρίσμα του συνόλου των διερευνόμενων αδικημάτων, γι' αυτό θα αποτελούσε απλή υπόθεση ποιά θα ήταν η απόφασή της Ε.Δ.Υ. για το επιθυμητό να τεθεί σε διαθεσιμότητα ο αιτητής για τα παραπτώματα κάτω από τις παραγράφους (γ) - (ζ).

Η απουσία των απαραίτητων στοιχείων για τον προσδιορισμό του δημοσίου συμφέροντος καθιστούσε εξ αντικειμένου αδύνατο τον προσδιορισμό του. Στην απουσία των στοιχείων αυτών, όπως στην προκείμενη περίπτωση, η απόφαση να τεθεί ο αιτητής σε διαθεσιμότητα ήταν καταφανώς παράνομη.

Άλλο στοιχείο που εκθέτει την απόφαση ως παράνομη είναι η παράλειψη καθορισμού της διάρκειας της διαθεσιμότητας. Η παράλειψη αφήνει το χρόνο της διαθεσιμότητας στην κρίση της αρμόδιας Αρχής μέχρι του ανώτατου επιτρεπτού ορίου των τριών μηνών, ενώ αποκλειστικός κριτής της διάρκειας της διαθεσιμότητας είναι η Ε.Δ.Υ. Ο χρόνος που δημόσιος υπάλληλος τίθεται σε διαθεσιμότητα εξαρτάται από τη φύση και τον αριθμό των διερευνόμενων πειθαρχικών αδικημάτων, και τους μάρτυρες που θα κληθούν να καταθέσουν σε συνδυασμό με την υποχρέωση της αρμόδιας αρχής για την ταχεία

διεξαγωγή της έρευνας. Στην προκείμενη περίπτωση, όχι μόνο δεν καθορίστηκε ο χρόνος αλλά έλειπαν και τα στοιχεία, για τους λόγους που έχουμε εκθέσει, για τον καθορισμό της διάρκειας της διαθεσιμότητας.

5

Ενόψει των ανωτέρω, διαπιστώνω ότι η απόφαση να τεθεί ο αιτητής σε διαθεσιμότητα λήφθηκε στην απουσία των στοιχείων που θα καθιστούσαν εφικτή την λήψη τέτοιας απόφασης. Συνεπώς, η πράξη είναι καταφανώς παράνομη. Εξίσου παράνομη είναι η απόφαση και για το λόγο ότι δεν καθορίστηκε η χρονική διάρκεια της διαθεσιμότητας, ο προσδιορισμός της οποίας αποτελεί συστατικό στοιχείο του διοικητικού αυτού μέτρου.

10

Εφόσο διαπιστώνεται ότι η επίδικη απόφαση είναι έκδηλα παράνομη, δικαιολογείται και στο προκαταρκτικό αυτό στάδιο η ακύρωσή της, την οποία και διατάσσω βάσει του άρθρου 146.4(β) του Συντάγματος. Επίσης εκδίδω διαταγή για την καταβολή των εξόδων του αιτητή από τη Δημοκρατία.

20

Η προσφυγή επιτυγχάνει με έξοδα.